
Радомир Смиљанић

ПРЕДГОВОР

ВОЈВОЂАНСКИ РАБЛЕ (У БЛАЖЕМ ИЗДАЊУ)

*Љуџке њародије у раскошној хуморној
оркестрацији*

Код Добривоја Зечевића ништа ново – и ова књига, у ствари такође бриљантна хуморна “епопеја” на подвиге његових Прпинчана, право је ремек дело! После сталног “места попришта, весела и туге” Фокнерове Јоканатапфе, наша књижевност добила је такође “Штамтиш” (стални сто) у разгаљеној кафани смеха до суза и смеха кроз сузе – Прпинце а у Војводини.

Песник хуморно-сатиричне, ангажоване и хуманистички кликтаве прозе, сав у тананим животним струнама, лекар (професор медицине) Добривоје Зечевић, подарио нам је још једно “прпинчасто” дело, наставак “спопеје” Прпинаца из мрачног периода НАТО – агресије на нашу земљу (већ чувени роман ПРПИНЦИ У РАТУ), нову прозу, логичну после рата и храброг батргања мештана Прпинаца, све до заробљавања “мрског нам непријатеља” и славља победе – дакле, дело “ПРПИНЦИ У МИРУ”.

Ако смо за прошло остварење овог несвакидашњег писца устврдили да нам је подарио, у пуном смислу речи, швејковску књигу, (“као да је изашла из пера чувеног Јарослава Хашека, али – наша!”), онда за овај нови роман, за Прпинце сада у миру, можемо рећи да има много раблеовског у свом опором хумору и својој реској сатири. При томе, прецизирања ради, додали бисмо да је наш писац, Добривоје Зечевић, ипак нски “ублажени” Рабле...

Роман није само хуморан. Повремено је и суморан. У мноштву примера је и “феномен скеле”, продукт злог лакрдијаша са запада, преквалификованог у злочинца, описан са сократовским миром. То спада у најлепше странице наше и стране књижевности.

Оригинални метод ове прозе, препуне хуморних сокова, је и њена документарност. Зечевић, наизглед с акрибијом, ниже читаве пасаже, па и странице, само наизглед сувим документима, али ће читалац постепено, скоро неочекивано, схватити да ти “суви” документи, гледано појединачно, шире у глобалу раскошну слику натопљену животним соковима, слику нашег времена, које је сулудо и лудо, које је и људско и нељудско, које је, што се писаца Зечевићевог формата тиче, право време за зафрканцију (како би он благо рекао). Та “зафрканција” а ла Зечевић, јединствена у нас, раблеовска је и хашековска у исто време а то значи и оштра (са благом “зачинима”) и нежна и

овоме роману, као ту и тамо у првом, има, само наизглед, недорађености, она се прихвата и схвата да је у функцији искрености и неукалупљености израза и исказа. Можда је највећи домет и овог, као и претходног штива, сликовитост препуна јарких или пастелних боја локалитета који шире ка универзалном. Зато су Прпинци, а у Војводини, географски пункт, место сваког људског створа на свету који хрли ведрини и племенитом смеху. Зечевићеви Прпинци су, дакле, светско место првог реда, а у Бачкој, или пак Срему (сјајне Зечевићевске, оригиналне географске заврзламе – Сремци као Бачвани и обратно). Или пак... Све је то својом снажном списатељском кутлачком замешао тај Зечевић, тај маг људског смеха, који значи..., који се зове опомена.

Радомир Смиљанић